

El general David Petraeus.

Poca gent discuteix que hi ha hagut grans progressos a l'Iraq. Al contrari, personalment us han reconegut un gran èxit. Voleu repetir aquest èxit a l'Afganistan?

—D'entrada us diré que això no ha estat mai qüestió d'una sola persona. El progrés a l'Iraq sempre ha estat cosa de molta gent, d'equips i de més equips, i en definitiva de joves, homes i dones iraquians i també de persones de la coalició. Hi haurà algunes idees a l'Afganistan que vindran de l'Iraq i moltes que no. La primera lliçó de contrainsurrecció és que, en realitat, cada situació és única, té un context propi, un conjunt de factors específics i cal entendre el context amb moltíssims detalls per a poder fer un plantejament sòlid i global. Fa divuit mesos, a l'Iraq, moltes vegades vaig envejar el comandament de l'Afganistan, certament. Ara l'Iraq ha passat de l'estat crític a l'estat de millora i és clar que té uns grans avantatges. Disposa d'enormes reserves de petroli, d'uns recursos de gas natural pràcticament sense explotar. També hi ha aigua, molts iraquians han rebut bona

“A l'Afganistan, hi tenim interessos nacionals d'importància enorme”

David Petraeus (Nova York, 1952) és el cap del comandament central de l'exèrcit dels Estats Units. Fins fa poc era el general responsable de les tropes nord-americanes a l'Iraq; ara coordina també el desplegament a molts més països d'alt risc, entre els quals l'Afganistan.

formació i, a més, té unes infraestructures considerables.

—En molts sentits, a l'Afganistan passa al contrari.

—Teniu raó pel que fa a una colla d'aspectes. A l'Afganistan no es reconstrueix, sinó que es construeix. Hi ha unes infraestructures molt limitades

i uns terrenys que van de l'un extrem a l'altre, amb deserts al sud i, en algunes zones, unes muntanyes tan altes que en determinats punts ni tan sols hi arriben els helicòpters perquè l'atmosfera té tan poc cos. El país té un problema greu d'analfabetisme, sobretot després de tants anys de guerra i de domini talibà. També ha de millorar enormement en alguns aspectes, com ara en el sistema polític, que és bàsicament en via de desenvolupament, tot i el progrés dels darrers anys. Igualment, hi trobem una amenaça constant d'insurrecció per part d'al-Qaida, dels talibans i de més extremistes, alguns dels quals vénen de zones tribals del Pakistan, de la província fronterera nord-occidental i del Balutxistan. El comandant de la ISAF, el general David McKiernan, en diu *agrupació*. Atesos els perills transfronterers, cal mirar-se la situació com una regió conjunta i no pas com un país o un altre.

—El nou govern del Pakistan està decidit a perseguir els insurrectes a les zones tribals?

—Les primeres declaracions oficials del president del nou govern, Asif Ali Zardari, han estat fermes i contundents. El Pakistan és, òbviament, una democràcia renovada.

—No és més important l'estabilitat que no pas la democràcia, en un país com el Pakistan?

—Naturalment, seria millor totes dues coses. Deveu saber que alguns de nosaltres ens vam reunir amb el general Kayani i vam tenir la impressió que el Pakistan cada dia reconeix més que els extremistes de la part occidental constitueixen una amenaça per a l'existència del país. Estan molt disposats a aconseguir les operacions pel seu compte. I els EUA i més països fan grans esforços per ajudar el Pakistan a sortir-se'n.

—Les forces aèries dels EUA fa poc que van dur a terme tot un seguit d'atacs contra campaments terroristes en terres pakistaneses. Però això només és possible amb permís del govern d'Islamabad, oi?

—Totes dues bandes reconeixen que l'amenaça extremista ha portat problemes importants, entre els quals hi ha, evidentment, l'atemptat a l'hotel Marriot. Hi ha un nou compromís i un diàleg estret amb el nou govern per a actuar contra els extremistes.

—Malgrat tot, encara no teniu prou efectius a l'Afganistan.

—Exactament. Si bé el nombre de soldats dels EUA hi ha passat d'uns 21.000 a uns 31.000 aquests dos darrers anys i uns quants països de la coalició també hi han augmentat els efectius, n'hi continuen faltant.

—L'ex-comandant de la ISAF, Dan McNeill, que va estar al capdavant de les tropes fins aquest estiu, ha declarat que, seguint els principis actuals, caldrien uns 400.000 efectius a la zona per portar-hi la pau.

—La qüestió sempre és com aconseguir el nombre de soldats adequat. No han pas de ser sempre forces de la coalició. També hem d'ampliar el programa de formació a l'exèrcit nacional afganès i a la policia nacional en concret. D'una altra banda, el secretari de Defensa, Robert Gates, ja ha anunciat el suport a un augment significatiu de l'exèrcit afganès. Mentrestant, també es proporcionarà ajut addicional a la policia local, que, a escala personal, són els més desprotegits, sobretot les seves famílies.

—A la presa de possessió del vostre nou càrrec, s'hi afegix que hi ha eleccions arreu: a l'Iraq, a l'Afganistan i, evidentment, n'hi ha hagut al vostre país. El pròxim president, Barack Obama, viurà unes pressions enormes arran de la crisi econòmica i els votants es demanaran per què els EUA es gasten tants diners en països remots com l'Afganistan, en comptes d'invertir-los a casa.

—Cal recordar que som a l'Afganistan perquè hi tenim interessos vitals, uns interessos nacionals d'importància enorme, igual que els altres països implicats.

—Quins són aquests interessos?

—D'entrada, no permetre el restabliment, per dir-ho així, d'un refugi d'extremistes capaç d'exportar el terror que va portar a l'enderrocament del World Trade Center i l'estavellament d'avions contra el Pentagon i un camp de Pennsilvània. La qüestió és aquesta: vam iniciar aquesta guerra perquè l'atemptat de l'onze de setembre va venir d'aquesta zona. I no lluitem tots sols, sinó que tenim quaranta aliats que comparteixen aquest punt de vista.

—Quant de temps farà falta per a guanyar aquesta batalla, segons el vostre fred realisme?

—El 2005 vaig fer una valoració d'una setmana, a petició de Donald Rumsfeld [aleshores, secretari de Defensa]. A la tornada, li vaig dir que l'Afganistan seria la campanya més llarga d'allò que aleshores en dèiem "la llarga guerra". Fa més d'un mes que sóc a l'Afganistan i considero que continua essent una valoració vàlida. A més, les tendències han anat clarament en la direcció equivocada.

—Tenint en compte que no hi ha prou soldats sobre el terreny, us heu de basar en atacs aeris, que tenen com a conseqüència la pèrdua de vides de civils.

—Actualment, hi ha un estudi minuciós sobre aquesta qüestió. El general McKiernan fa poc que ha revisat la utilització del suport aeri. I ha donat instruccions prou clares sobre l'ús d'aquest suport, de manera que es faci allò que sigui possible per evitar víctimes civils. Ara mateix hi ha una gran preocupació sobre aquesta qüestió a l'Afganistan, i és clar que no volem causar dificultats al govern afganès, al president Hamid Karzai i al poble afganès. Volem que donin suport a les nostres tasques en defensa d'ells i no pas que ens vegin com uns ocupants indesitjables. Així doncs, es tracta de reduir les víctimes civils i alhora de no dubtar a respondre a l'enemic que intenta matar els nostres soldats.

—Què n'espereu, dels aliats de l'OTAN?

—No és el comandament central dels EUA, que n'ha d'esperar res, sinó el comandament de l'OTAN. El secretari Gates apuntava l'altre dia que els aliats poden contribuir-hi de moltes maneres, i no tan sols proporcionant més efectius sobre el terreny. Per exemple, poden oferir suport econòmic i equipament addicional a l'exèrcit nacional afganès, o bé ajuda per a la reconstrucció i les tasques de construcció.

—A l'Iraq, continuen dient que "diners són munició".

—Els diners poden ser una forma molt important de *munició*, tot i que hem de tenir en compte que, quan et disparen, la munició més important és la munició real.

*Ullrich Fichtner
Gerhard Spörl*

Traducció Carme Geronès